

Szusza bácsi hetvenéves

– Ma már szinte mindenki csak sífutóedzőként ismeri Szusza bácsit, pedig annak idején versenyzett is. Hogyan indult a sífutókarrierje?

– Az ötvenes években találkoztam először a sísporttal, igaz, akkoriban még mindhárom szakággal – alpesi sízés, sífutás, síugrás – egyszerre ismerkedtünk meg. Én 1952-ben, tizenhárom évesen kerültem be a társaságba, és nagyon élveztem a havat, valamint a közösséghez tartozást. Amikor tizenhét-tizennyolc éves voltam, akkor csak a lesiklással foglalkoztam. Később viszont úgy alakultak a dolgok, hogy az alpesi sízők a nyári szünet után csak novembertől edzettek, a sífutók viszont még a nyári időszakban is szerveztek focis edzéseket, én pedig náluk ragadtam. Érdekes, hogy annak idején még mindenfajta edzői kiválasztás nélkül zajlottak a tréningek, de ettől függetlenül lelkesen jártunk mindenhová. Akkoriban elég sokan voltunk a sífutóknál is, akik versenyeztünk itt-ott, de hivatalosan edzőnk csak 1961-ben volt először.

– Szusza bácsi neve összefonódott a BKV Előrével. Mikor kezdődött ez a kapcsolat?

– Már 1952-ben is az Előrében versenyeztem, és egészen az 1996-os nyugdíjba vonulásomig ehhez az egyesülethez kötődtem. Sajnálatos módon nem sokkal később meg is szűnt a szakosztály. Bár néhány évig még Zöldgömb SC néven létezett a csapat, és tanítványom, Bozsik Anna is itt versenyezve indult el élete harmadik olimpiáján, végül ennek a korszaknak is vége lett.

– Sífutó versenyzőként milyen eredményekre a legbüszkébb?

– Egyéniben több versenyen is győztem ugyan, de magyar bajnoki címet nem tudtam nyerni, egy országos negyedik helyezést a legjobb eredményem. Amire viszont nagyon büszke vagyok, hogy váltóban sikerült a bajnoki címet szerezni. Annak idején a Dózsa és a Vasas csapatai kiemelkedtek a mezőnyből, az Előre pedig rendre csak harmadik volt mögöttük. Az 1967-es versenyen azonban legyőztünk mindenkit. Kellemetlen időjárás, nulla fok körüli hőmérséklet volt azon a napon, amikor edzőnk kihúzta a fiókot, és a több száz vaxra mutatva kijelentette, itt van köztük a győztes viasz is. Ezúttal én is szerencsés kézzel választottam, és talán ennek is köszönhetően tudtuk legyőzni Zergével és Gyurival (Bierbaum Károly és Helme György – V. T.) a nagy riválisokat. A célban többen sírtak a klub vezetői közül, mert nem hitték el, hogy legyőztük mindkét, jóval esélyesebb ellenfelünket.

– Az olimpián való szereplés lehetősége fel sem vetődött akkoriban?

Akár félmillió kérdés is lehetne televíziós kvízzjátékokban: mi Szusza bácsi polgári neve? A választ ígérem, mindenki megtudja, mire az interjú végére ér, mint ahogy sok más érdekességet is a Bozsik Sífutóiskola méltán népszerű és elismert oktatójáról, aki nemrég ünnepelte 70. születésnapját.

– Az 1964-es innsbrucki olimpia előtt tagja voltam a B-válogatottnak, amelyből lett volna esély kijutni, de amikor a fiúk Szlovákiába, a lányok pedig Ausztriába mentek edzőtáborozni, már sejtettük, hogy minket nem fognak kivinni a játékokra. Szerencsére később azért én is részt vehettem az olimpián, edzőként voltam ott Albertville-ben.

– Hogyan kezdődött az edzői pályafutása?

– Az 1970-es évben még felkészültem a magyar bajnokságra, de ekkor már versenyzőként nem voltam annyira aktív. Többször előfordult, hogy tréner nélkül utaztunk ki a külföldi edzőtáborokba, ahol besegítettem a többieknek.

– Kik voltak azok a tanítványai, akik a legtöbbre vittek pályafutásuk során?

– Szerencsére sok gyerekkal foglalkozhattam az Előrében, de közülük is a három olimpiára eljutó Bozsik Annát emelném ki, akivel azóta is tart a jó kapcsolatunk. A szintén válogatottságig és világbajnoki szereplésig jutó Markovich Györgyi ugyancsak kedves tanítványom, mint ahogy Dira Bernadettre vagy Szurómi Gyurira is szép emlékekkel gondolok vissza.

– Egy ideje a Bozsik Sífutóiskola oktatója.

– A kétezres évek elejére a hazai sífutó versenysport nagyon sok helyen gyakorlatilag megszűnt, így beláttam, hogy ezen a szinten már nem nagyon lesz folytatás számomra. Eleinte még nem voltam hivatalos oktató a Bozsik Sífutóiskolában, de már az első számprobálgatások során is rendre elhívtak segíteni. A Tátrában, a Csorba-tónál rendezett első táboroktól kezdve aktívan részt vettem az iskola életében, igaz, hivatalosan csak hat-hét éve számítok oktatónak.

– Mennyire volt könnyű az élversenyzők felkészítése után átállni a kezdőkkel való foglalkozásra?

– Nem volt különösebb gond ezzel, hiszen amikor a versenyzőket készítettem fel, akkor sem hajcsárként igyekeztem beléjük venni a tudást, hanem próbáltam a technikájukat felépíteni. Tulajdonképpen ugyanígy megy ez az amatőröknél, a sífutással csak most ismerkedőknél is, csak valamivel lassabb tempóban haladunk.

– Bizonyára sokan kérdezik öntől a Szusza név eredetét. Mi a becenév „hivatalos” sztorija?

– Elég régen kaptam már, annak idején még a Csilagvölgyben ragadt rám a Szusza név. Volt a környéken egy Újpest-szurkoló idősebb úr, aki, amikor látott bennünket focizni a mezőn, mindig azt mondta nekem, hogy olyan a technikám, mint a híres újpesti focistáé, Szusza Ferencé. Így lettem én a kis Szusza, és ez a név rajtam maradt. Nem is nagyon volt más becenevem, mindenki így ismert. Állítom, a versenyzőtársaim zöme azt sem tudta, hogy valójában Komlóhegyi Jánosnak hívnak, annyira hozzám kötődött ez a név. Volt egy érdekes sztori is: amikor a Vasastól kapott a klubunk egy hivatalos levelet, mindenki elkezdett keresgélni, hogy ki is az a Komlóhegyi az egyesületnél, akinek jött az a bizonyos irat.

– Mi volt a sífutással kapcsolatos legkedvesebb élménye?

– Több mint ötven éve foglalkozom a sportággal, így nem nagyon tudnék egy dolgot kiemelni, de a váltóban szerzett magyar bajnoki cím, az albertville-i olimpia egyaránt nagy élmény volt. Edzőként büszke vagyok Bozsik Anna pályafutására, hiszen már harmadik felnőtt versenyén magyar bajnoki címet szerzett, amit én pár héttel korábban meg is jósoltam a szüleinek. Sok nagyszerű versenye volt, nem is tudnék közülük választani. Talán az a legemlékezetesebb, amikor a magyar bajnokság első napján nagyon elverték őt a többiek, és sírva jöttünk haza a busszal, mert szeretett volna az apukájának szép születésnap ajándékot szerezni. Én biztattam, hogy nem kell búslakodni, elkeseredni, másnap egy új nap jön, ahol lehet javítani. Meg is nyerte a húsz kilométeres magyar bajnokságot, méghozzá fölényesen.

– Hetvenéves korban ritkán találkozni ilyen kitűnő erőnléttel rendelkező emberrel. Sokakban felmerülhet: meddig lehet a sífutást ilyen magas szinten, oktatóként is űzni?

– Ameddig szükség van rám, és nem mondják azt, hogy már nem vagyok jó semmire sem, addig szeretnék segíteni, hiszen ez a sportág az életem.

Vásárhelyi Tamás